

„NEM KELL MÁR ÁTSIRNUNK AZ ÉJTSZAKÁT”

Két kitüntetett sokgyermekes anya beszél a multról és a jelenről

Nagy örömmel töltözték a Makráné házába. Tápén, a Szabai-utca 5. szám alatt mindenkinél örömtől ragyog az arca. Hatalmas kitüntetés érte a ház asszonyát. A népjóléti minisztériumtól ezer forint jutalmat kap.

Csomagot készít Makráné, s közben a régi időről mesél:

Nyolc gyermekem van,

vékonyfalú nedves lakásunk volt. Még 1922-ben megígérte a város vezetősége, hogy rendbehozzák a lakásunkat, el is készítették háromfajta tervrajzot is, de bizony nem csináltak semmit. Azt persze tudták, hogy négy levente kötelező fiamat megbüntessék amiatt, hogy nem ment el levente órára. Nem mentek el, mert oda voltak kenyeret keresni. Ezzel ők nem törődtek.

A dícsőséges Vörös Hadsereg felszabadítása után megváltozott a mi szegény életünk is. Kaptunk nyolc hold földet, amiből mostmár meg tudunk élni. Két fiam oda van Felsőakadémián, egy örültem, amikor megkapták a behívójukat. Minden gyermekem benne van valami szervezetben. A legkisebb kislánvom most nyolc éves, ő is uttörő már. Vica lányom kollégiumban tanul. Most nyolcadik általános iskolás. A demokrácia adta nekik a lehetőséget ahhoz, hogy majd pedagógus lehessenek.

Most a jutalomból azonnal veszek két kis dísznót.

Ilyen boldog anyák-napját

még nem értem soha. Mikor a múltban anyák-napját rendeztek az urak az iskolákban, nekünk szegény asszonyoknak csak fájdalom volt az, nem is mentem el csak egyszer. Az én gyermekem miből vett volna, vagy csinált volna valami ajándékot. Az úri gyerekek a szegény asszonyok könyve mellett adták oda szüleitnek az értékesebb-értékesebb ajándékokat. Ma már ilyen nincs. Az iskoláknak adtak segítséget a közületek, hogy minden gyerek tudjon valami meglepetést, ajándékot készíteni szeretett édesanyjának. En is meglepem a gyerekeimet a jövő héten. Mind-egyik gyerek kap ruhát és cipőt. Nem fognak már rongyos ruhában és mezitláb járni a hideg időben. Az életszínvonal emelkedését mi szegény asszonyok látjuk csak igazán. Nem kell már éjtszakai átsírnunk, hogy nincs mit adni reggelire a gyerekeknek. Van már mindenünk és tudom, hogy az ötéves tervben még jobb módban élünk. Hogy ezt elérjük, azért szavazunk a Népfontra.

Makráné a csomagolást már be is fejezte, nagy gondalkodó fejére a tarka kendőjét,

a postára igyekszik

Két Kossuth-akadémiás fiának táviratot ad föl, hogy várják az állomáson és együtt örüljenek a nagy kitüntetésnek. De nagy boldogság költözött

a Rókusi-feketeföldek 38. szám alá is. Varga Istvánné kilenc gyermekes anyát is jutalomban részesíti a népjóléti minisztérium.

A csöpp kis konyhában ide-oda járkál nagy boldogságban. Időközönként fel-fel sohajt, mennyi pénzt kapok. Ezért forint! soha életemben nem volt nekünk ilyen rengeteg pénzünk. Koldus sorsban élünk jóformán, gyerekeim olyanok voltak a múltban, mint valami utcai csavargó. Ez fájt is nekem nagyon, de nem lehettem semmit. Pedig én is, az uram is egész nap dolgoztunk, de

pénzt alig láttunk

Eddig nem volt a gyerekeknek sem cipője sem ruhája. Amikor a hideg idő beállt, otthon kellett maradni nekik. Így aztán a legnagyobb lányomnak is csak 1 elemije van. Remélem, most tovább tudom tanítani őket. Nagy kedvük lenne rá. A most kapott pénzből legelőször őket ruházom fel. A héten már vettem is 12 méter anyagot nekik ruhának, de mostmár mindegyiknek lesz új ruhája. A múltban bizony a nagyságok által levelet rongyokban jártak az én gyerekeim. Most viszont mi is

új ruhában, új cipőben

fogunk a Népfontra adott szavazatunkkal hálát adni a népi demokráciának ezért és az eddigi nagy ajándékokért.

— Mi volt a múltban egy szegény, sokgyermekes anya sorsa — gondol vissza még most is elborult arccal. Felnevelt 10—12 gyereket az urak szolgálatára, és mikor négyet elvesztett a háborúban, akkor szemkiszúrás végett adtak neki egy érmet. Ugyanakkor az

Vasárnap is nyitva a választási iroda

A szavazatszedő bizottságok és a városvezetés a polgármester választási irodája vasárnap is reggel 8-tól este 8-ig a választók rendelkezésére áll.

Napköziothont avatott az egyetem

Az egyetem dolgozó szombat délután ünnepélyes keretek között avatták fel az egyetem Ady-téri épületében új napközi otthonukat.

Az ünnepséget Németh Ferenc elvtárs, egyetemi üb. titkár nyitotta meg.

— Remélem, hogy az új otthon kis lakói az általunk lelkes szeretettel épített országban felemelve, majd folytatják a mi elkezdett munkánkat és öntudatos fiaivá válnak a dolgozó új, független Magyarországnak — mondotta. A Margit-utcai általános iskola uttörői szavazatokkal és népi táncokkal szórakoztatták a megjelenteket.

Az egyetem dolgozó köszönetet mondottak a gyufagyár, a szegedi kender és a magyar kender dolgozóinak, akik tízezer forinttal járultak hozzá a napközi otthon felállításához.

otthonvalóknak nem volt mit enni. Ma már ott vannak az országban a bölcödék, napközi otthonok, népi kollégiumok amelyek a nevelés jelentős súlyát veszik az édesanyák válláról. Nagy örömmel tölt el az a tudat, hogy ma már nincs egyetlen család sem, főleg édesanya, ki örök lemondás közt éljen.

Az iskolák is

látom, milyen nagy igyekezettel készültek a mi napunkra: az anyák napjára. Ilyen boldog, békés ünnep még nem volt a mi életünkben. Ezt a hároméves terv hozta meg nekünk, ezt igyekszünk is kiérdemelni munkánkkal építeni fogjuk a boldogabb jövőt, szerelelt gyermekeinknek.

Varga néni közben elkészült az ebéddel, épp jókor, mert jönnek már a gyerekek is nagy hanggal az iskolából. Mire a konyhába érnek, már az asztalon gözölög a jó ebéd.

Kristó Margit

Szakasits Árpádné elvtársnő nyitja meg Szegeden az ápolónőképző tanfolyamot

Az épülő szocializmusban a demokratikus Vöröskereszt is az új társadalmi rendet akarja szolgálni. A dolgozók egészségvédelme érdekében ma már minden traktorállomás Csongrád és Osánad megyében komoly elsősegélynyújtó felszereléssel rendelkezik. Ez nemcsak a traktorosok szolgálatában áll, hanem a környék dolgozó parasztágának is.

A Vöröskereszt felvilágosító előadása mellett még további fontos feladata az önkéntes ápolónők kiképzése háromhónapos tanfolyamon. Ez részben kórházi gyakorlatból, részben elméleti kiképzésből áll. Anatómia, élettan, gyógyszerterápia, belgyógyászat, sebészet, szo-

ciológia alapvető fogalmaival ismerkednek meg a hallgatók. Kivétel nélkül gyári munkásnők, dolgozó asszonyok, akik a tanfolyam befejezésével nem egyedül hivatásuknak tekintik a betegápolást, hanem eredeti munkahelyükre visszatérve tudásukat dolgozó társaik érdekében használják fel szükség esetén.

Szegeden az első ilyen tanfolyam szerdán indul meg. Szakasits Árpádné nyitja meg a Kossuth Zsuzsanna kollégium második emeletén számukra rendezett új kollégiumot. Itt már az önkéntes ápolónők új otthonában minden rendben van, fehérek ágycsok, ruhák, könyvtár várja az új ápolónőket.

Május 7-től 12-ig adják ki a névjegyzékkivonatokat

A Függetlenségi Népfront nagyszegedi központi irodája felhívja azokat a dolgozókat, akik a szavazás napján nem tartózkodnak Szegeden (pl. kubitások, postások, vasutasok stb.) hogy haladéktalanul kérés-

jenek névjegyzékkivonatokat a szavazókerületi hivatalától, ahova a lakhelyük szerint tartoznak. A névjegyzékkivonatokat május 7-től május 12-ig adják ki.

Ez a lista MINDENKIÉ

Délután fél 3. A hád felé vezető utcákon mekkézőzött a forgalom. Az újszegedi Magyar Kenderben megtörtént a váltás és most a munkások, munkásnők ki kerékpáron, lá gyalog jönnek hazafelé. A helipiacnak is vége már, a tanyaiak áramlanak a Roosevelt-terre, a kisonvát végállomásához.

A Kelemen-utca és Aradi-utca sarkán egy szokatlanul felszerelt ember bukkan fel. Hóna alatt göngyöleg papír, kezében vödör. A másikban nagy meszelő. A plakátragasztó. Megvárja míg az emberek elhaladnak, a Kelemen-utcai oldalon széles mozdulatokkal függő végigmeszeli, végigenyvezi a sárga falat. A göngyölegből kiválaszt egy nagy ív papírost és a falra illeszti. A felső sarkot kicsit feljebb húzza és a papírost még szélesebb mozdulatokkal át és átmázolja. Az utolsó meszelővonásánál széles gyűrű áll a hátamögött. Már a meszelő alól böngészik a plakát tartalmát.

— A képviselőjelöltek névsora! — mondja valaki hangosan és hárman egészen közel lépnek, hogy lássák a névsorokat.

— Révai elvtárs az első! — olvassa és mondja hátra társának az újszegedi munkás.

— Helyes! Lássuk tovább!

— Marosán György, Orbán László! Ni, Zöld elvtárs, ifj. Komócsin elvtárs — ezek a mieink...

Két ruzsajárás paraszt áll most a járdára, a plakátragasztó elűnése után felszabadult helyre és néz a munkás vállán keresztül. — Kiszagda van? — kérdi az egyik, szinte magának.

Az újszegedi sorolja: Ortutay kultuszminiszter és szemé végigfut a névsoron. — Itt van Tóth Antal... Árpádközségi kisparaszt — nagyon rendes ember.

Kerékpár félkeze csikordul. Egy uttörő, vadonatúj csepeli kerékpáron szintén újszegedi munkás áll meg a járda széle mellett.

— Elvtárs! Nő van-e? — kérdi a járdán állótól.

— Nő? Várjon csak! Császár Balázs, Bugár János, Kende Zsigmond... — olvassa a neveket. — Itt van ni: Kurlik Imréné.

— A Kurlikné! Jól van, ez a mi üzemenkben dolgozott. Melós! Most a megyei szakszervezeti nőtitkár!... Jé! A Vigné is ott van.

Szintén töltünk. Soha se hittem volna, hogy ő is képviselőjelölt lesz...

Újabb csoportok érkeznek a távozók helyébe. Hangosan örülnek, ahogy Révai, Zöld, Komócsin neveket olvassák. Egy hosszú legény egy vasutasnak magyaráz:

— Császár Balázs röszkei kisparaszt. Parasztpárti. Ez a Kende orvos. Azt hiszem radikális. A Parragi az Balogh-párti...

Két köműves érkezik. Hamar felfedezik az ismerős neveket: Zombori elvtárs. Nálunk volt a MEMOSZnál. Most szakmaközi titkár. De megválasszuk!

Garabolyos néni ke sietne a kisvasútra, de megáll a csödület láttán. — Mit olvasnak, lelköm? — taszigálja a vasutas hátát.

— Az új képviselőket!

— No, akkó még is — motyogja —, nem érdekel az engem...

— Nem-e? Hát ha maguktól is van valaki a nagy plakáton! — szól kötekedve a hosszú legény. — Talán pont a szomszédja. Hová valósi?

— En? Alsótanyai. Móraba. Tudja maga, hun van az? Onnét nem vösznek senkit képviselőnek...

— Ugy? Hát ha! Fogadjunk!

— Nem fogadok, de tudom, hogy nem vösznek.

A járdán álló csoport mosolyogva néz a hosszú legény és a néni ke évődését. A munkásasszonyok odahajolnak, magyarázkodni szeretnének. A hosszú leinti őket. Odalép a vasútas mellé és alaposan végigböngészi a vastagon szedett sorokat. Az utolsó előtti névvel fölkiált:

— Hát idénézzen. Tandari Jánosné, földműves, Mórahalom 418. — A néni ke kezébe nyúl és szorosán a plakáthoz vezet. — Lássa-e?

— Tan-da-ri Já-nos-né... — betűzi a néni. — A mi Tandarinék. Aki most bent van Központon — hitetlenkedik.

A kis csoportban felcsendül a nevetés. A hosszú legény villogó fogsora kilátszik, úgy nevet.

— No, ugy-e, mindenki ráfálat a maga embrére! Ez a lista mindenkié...

A Kelemen-utcán egyre szaporábban csöng a posta felé tartó villamos.

Hétfőn délután 4 órakor **összaktiva értekezlet** Kálvin-tér 6. szám alatt.